

otrokom prijatelj, učitelj in voditelj.

(Priloga Vrtcu.)

Štev. 5.

Ljubljana, dne 1. maja 1896.

IV. tečaj.

Ozdravela Anica.

Le veselite se, otroci; saj vam ni sile. Zdravi ste, to se vam bere na rdečih licih in bistrh očescih. Pomladansko solnce vas greje po dnevi, po noči pa gorka posteljica. Dela nimate, da bi dejal, Bog vé, koliko. Tisto »nalogo«¹ spišete, pa ste prosti. Dobri štariši skrbé za vas noč in dan. Kaj se vi zménite, koliko je še kruha v omari! Vsak dan vsaj trikrat kažete dobri štruci male pa ostre zobke. Nù, le dobro jo primite; saj jo vam privoščim.

Drugače pa je, če človek obolí. To bi vam lahko povedala Zormanova Anica.

»Kdo pa je ta Zormanova Anica?«² bi me radi vprašali. Lekšanova Micika in Babnikova Tončika jo prav dobro poznata. I, majhna je še Anica, prav majhna. Ko ste bili vi, mali poredneži, toliki kakor je Anica, niste še videli šole znotraj. Anica pa hodi sedaj že drugo leto v šolo. Komaj je vedela, da je povitica boljša kakor kruh, že so jo pripeljali njen dobri ata v našo samostansko šolo. Bregarjeva Pepika mi je pravila svoje dni, kako je bila Anica žalostna, ko se je morala ločiti od

doma in iti daleč k nam v šolo. Pa to je že vse pozabljeno, zato pa tudi vam, radovedneži, nočem povedati, kako je bilo takrat. Le toliko vam rečem, Aniča je bila do sedaj gotovo bolj pridna, kakor marsikateri izmed vas.

Gotovo so vam že pravili v šoli vaš gospod kapelan, da Bog večkrat človeka poskuša, kakšen je v nesreči. Ker je bila Zormanova Anica tako pridna, poslal ji je Bog tudi hudo poskušnjo.

Nekega nedeljskega jutra začne Anica prav hudo pokašljevati. Prvi dan se ni še nihče bal nič hudega. Drugo jutro pa, ko je bilo treba vstati, bila je naša mala učenka že hudo bolna. Pomladanska sapa ji je prinesla hudo bolezen. Glava ji je bila težka, roke in noge so ji bile odpovedale in vse, vse jo je bolelo. Prinesli so ji orehove povitice, toda bolnica je ni mogla jesti. Še celo medena se ji je ustavila. Hudo je bilo. Začeli so ji kuhati raznih zdravil. Pa vse ni nič pomagalo. Markolinijeva Metika pravi, če bi ona toliko zdravil popila, bi še mrtva ozdravela. E, če človek ni bolan, se lahko norčuje. Čakaj, Metika, kadar boš ti bolna, tedaj bomo slišali, kako bodeš govorila. — Ko so prišli gospod zdravnik k Anici, so se ji smehljali ter rekli: »Ne bo hudega, ne; kmalu bo dobro«. Vendar so nekako pomenljivo privzdignili obrvi, ko so prijeli bolnico za roko. Z glavo so zmajali ter samo rekli: »Hm, hm; treba bo ostati v posteljici.« Zunaj so si pa obrisali potne očali ter ukazovali, kaj in kako je treba streči bolnemu otroku. Bolezen se je začela res hujšati. Proti večeru se Anica ni skoraj več zavedela. Njene prijateljice so bile vse objokane, ko so videle, koliko trpi dobri otrok. O, kako so hodile molit zanjo! Vsaka bi bila rada zbolela, samo Anica naj ozdravi. Kaj so vse obljubile dobre prijateljice Aničinemu angeljčku varihu, če ji bo izprosil zdravje!

Zdravnik so hodili vsak dan k naši mali bolnici. Upali so, da ozdravi, in res, spolnilo se je njih upanje. Čez štirinajst dnij je bila Anica rešena smrtnih nevarnosti. »Sedaj pa sedaj; nič ne bo več hudega. E, ti bolezen ti, bomo videli, ali bodeš šla iz hiše ali ne«, rekli so dobri zdravnik, ko so zadnjič prišli v hišo.

Sedaj so bili minuli dnevi žalosti. Prijateljice so se zbirale okoli Anice. Nosile so ji pisanih marjetic, lepo dišečih vijolic in belih zvončkov. Pravile so ji, da je zunaj na vrtu že pomlad. In ko se je bolnica malo nasmijala, razlegal se je glasni »hi, hi, hi...« prijateljic po vsej hiši. Kdo pa bi se ne veselil, če prijatelj zopet ozdravi?

Mesec april se je bližal koncu. Vse je že težko pričakovalo meseca majnika in lepe Marijine pobožnosti — krasnih »šmarnic«. Tudi Anica je upala, da bo mogla prvi dan maja že v cerkev k Marijinemu oltarju, da se zahvali za dobljeno zdravje.

Prišel je tisti srečni dan, prvi maj. Prej kakor navadno je bila Anica že na nogah. Sicer je zjutraj težko vstajala. Do tedaj, ko je zbolela, se ji je zdela vsaka noč saj za polovico prekratka. Ko so jo zjutraj poklicali, je hitro potegnila drobno glavico pod odejo, češ, »pri meni pod odejo je še noč, kam bom šla v temi.« Ta dan pa je bila prva na nogah ter šla hitro v cerkev. Lepo se je zahvalila Materi božji za njeno pomoč ter sklenila, da bo vsako leto rada hodila k »šmarnicam«.

Babnikova Tončika. Lekšanova Micika in Markolinijeva Metika so pa ugibale, kdo je izprosil Anici zdravja. Tončika je mislila, da je Aničin angeljček največ pripomogel. Micika pa je trdila, da je vse naredila Marija. Jaz pa mislim, da je najbolj uganila Metika, ko je rekla: »Angeljček je prosil, Marija izprosila, Jezusček je pa dal zdravje.«

Fr. —ek.

Kakor ljubi angeljci . . .

Jezus hoče v srce priti,
Trdno z nami se skleniti;
Bódimó pokorni vsi
Kakor ljubi angeljci.

Jezus bo srce nam vódil,
In bo zmirom z nami hodil,
Če nedolžni bomo mi,
Kakor ljubi angeljci.

Jezus v srcu bo prebival,
Luč nebeško v njem razlival;
Veselímo se ga vsi,
Kakor ljubi angeljci.

Jezus naše je veselje,
Jezus naše bodo želje!
Oj, zares smo srečni mi,
Kakor ljubi angeljci.

Prevel F. S. F.

Ob vaški mlaki.

(Spisal Janko Barle.)

Prav sredi vasi je bila, ob cesti. Velika ni bila, globoka tudi ne, vendar otroci so je bili veseli. V svoji domišljiji so mislili, da večjega jezera ni skoraj in morje je le malo večje od nje. Bilo je pa tudi otročje morje, ta vaška mlaka. Vedno je bilo živo okrog nje. Po zimi, ko jo je pokrila ledena skorja, to je bilo drsanje po nji. Čevljev se ni zdelo nikomur škoda, in ko so se drsali ves božji dan po gladkem ledu, mislil bi, da je vsaki od njih čevljarjev sin. Ko se je led otajal, mlaka vendar ni ostala prazna. Metali so vanjo kamenčke, čapljali po nji z bosimi nogami, opazovali zelene žabice, katere so plavale v nji, potapljale se in zopet prikazovale, šalili se, smejali in kričali. Otroci so otroci.

Podrugacev Jernejček in Korenov Tine sta bila junaka, katerima ne bi skoraj našel para. Oba sta bila jednako velika, oba zdrava in poskočna, sama živi kri. Če koga, njiju gotovo ni nikdar manjkalo pri mlaki. Hiše njiju starišev bili sta jedna na jedni, druga na drugi strani mlake, pa sta se tako rekoč ob mlaki rodila.

Bilo je jednega tistih pomladanskih popoldnevov, od katerih si lepših misliti ne bi mogel. Nebo čisto, modro, da ga lepšega ne bi mogel naslikati niti najboljši slikar, solncece zlato-rumeno, kot da so ga pozlatili vsi zlatarji tega sveta. Lesketala se je celo voda v mlaki, katera ni bila baš posebno čista.

Jernejček in Tinček sta bila zatopljena v resno opravilo. Delala sta papirnate ladjice, kakoršne ju je naučil delati Tinčkov brat, kateri je bil v mestu v šoli. Kos papirja sta previla sem pa tam in nastala je mala ladjica, vanjo sta pričvrstila malo paličko z bandercem in jadra so bila gotova. Ejej, to je bilo veselja, ko sta spustila ladijci v vodo. Vozili sta se po vodi, kot dva bela labuda in banderce premikal je veterček, kot kakovo jadro.

— »Ala, zdaj pa le v Ameriko!« — vskliknil je Jernejček. Amerika jim je bila druga stran mlake.

— »Da, v Ameriko« — dejal je Tinček. »Bodeva videla, katera ladjica bode prej v Ameriki. Le poglej mojo, kako ponosno jadrá«

— »Saj moja tudi ne zaostaja za njo. Še pretekla jo bode, bodeš videl.«

Vendar v Ameriko prijadрати ni bilo šala. Mlaka sicer ni bila široka, vendar za malo papirnato ladjico je to pa vendar le dolga pot. Nu, pa tudi veterček je ponehal in ladjici sta kar obstali kakor prikovani v sredi mlake.

Kaj sedaj? V Ameriko se mora, a ladjici se ne ganeta. Jernejčkova je stala ravno tako na gladki površini kot Tinčkova.

A naša junaka sta hitro našla pomoči. Priskrbela sta si vsaki dolgo palico in hajdi ladjicama na pomoč. Skrbno sta morala ravnati, zakaj ladjici sta bili majhni. Vendar šlo je. Še nekoliko korakov in ladjici bi bili v Ameriki, kar je Tinček nekako nerodno porinil Jernejčkovo ladjico, zaletela se je, zamahala z bandercem in zginila v hladne valove.

»Kaj si napravil?« — zakričal je prestrašeno Jernejček.

— »Saj vidiš, kaj sem napravil, ni je več« — odrezal se je Tinček.

»To si storil nalašč« — zarezal je zopet Jernejček.

— »Nisem!«

»Si!«

— »Saj ni nobene škode.«

»Če ni nobene škode, ná, tu imaš!« — dejal je Jernejček in mahnil s palico z vso silo po Tinčkovi ladjici. Zaškropilo je daleč na okoli in tudi Tinčkove ladjice ni bilo več.

V Tinčku je zavrela kri, udaril je tudi on po vodi, prav pred Jernejčkom in voda je poškopila Jernejčku obraz in obleko. Jernejček ni čakal, da se posuše vodene kapljice na njem, marveč lopnil je s palico po vodi in Tonček je bil še bolj poškopljnjen kot on. Tinček mu je odvrnil, a tudi Jernejček ni miroval, nastala je prava morska bitka ob vaški mlaki. V malo trenutkih sta bila Tinček in Jernejček mokra kot dve miši. Na-

posled je bilo obema dovolj, pobrala sta se oba jezna vsaki na svoje dvorišče. Sreča, da ju ni nobeden izmed domačih opazil enako mokra, kdo vé, če ne bi bila pela leskovka.

Nu, solnčece je lepo grelo in kmalo sta bila naša junaka zopet suha. Lice se je obema malo jezno kremžilo, ali kaj, taki junaki hitro na vse pozabijo. Čez pol ure sta delala Jernejček in Tinček ob mlaki zopet novi ladjici, da ju pošljeta v Ameriko. Ko sta ju spuščala zopet v vodo, prijel je Jernejček Tinčka okrog vratu in mu dejal:

— »Tinček, zdaj pa le pazi, da ne bodeš zopet tako neroden, kakor si bil popreje. Zdaj morata priplavati ladjici v Ameriko.«

Vse je bilo dobro, vse je bilo pozabljeno.

Otroci so otroci.

Pomladni izprehod.

Anica in teta Mihaela sta bili veliki prijateljici. Anica je bila nekoliko bolehná. Zato je rekel zdravnik mami: »Iz mesta z njo! Pod milim nebom bo kmalu zdrava.« Mama je peljala Anico k teti, s katero sta bili že dobro znani. Teta je bila Anice vesela, da je imela vsaj kratek čas, Anica pa tete, katero je ljubila kot mater.

Anična bledoličnost je hitro izginjala. Zacvetele so ji na licih lepe rdeče rožice. Pomlad je trosila cvetje po gorah in dolinah; kaj potem, če ga je padlo nekaj tudi na Anična vela lica. Z zdravjem se je vrnilo veselje, in Anica je bila živa in poskočna kakor ptička.

»Teta, kam greva danes?« tako je skoro vsako jutro prašala Anica teto. »Danes greva gledat strižo.«

»Kaj pa je to, striža?« vpraša radovedna Anica.

»Boš že videla«, odgovori teta nalašč prav resno.

»No, tetka, ali je to žival, ali je studenček, tak, ki po skali teče in tako šumi, kakor Grmečica, ki sva jo videli zadnjič.«

»Anica, boš videla! Tako sem ti rekla; sedaj nič več ne prašaj. Sicer bova doma celi dan. Moraš premagati radovednost. Človek, ki ne zna nič potrpeti in nič premagati radovednosti, tisti ni pridn. Ti pa moraš biti pridna, če ne — —« In teta ji je požugala ljubeznivo s prstom.

Anica je hitro umolknila in prosila teto, naj ne bode huda. Nič več ne bo tako radovedna.

Kmalu po zajutreku vzame teta pričeto nogavico, vtakne klopčič volne v žep in pravi: »Pojdiva.«

»Ali gre punčka tudi z nama?« Brez nje Anica ni mogla nikomur.

»Naj le gre«, pravi teta.

»In kužek fidelček?«

»Tudi ta sme z nama.«

In šli so: Teta, Anica, punčka in fidelček. Punčka je seveda znala hoditi le tako, da je stala nerodno v Aničnem žepu in gledala prav radovedno iz njega. Lep pomladni dan je bil. Solnce je sijalo prav gorko; zelena travica je veselo kukala iz tál, in veliko cvetlic je že krasilo zelene gaje. O tem času so najprijetnejši izprehodi. Po gladki stezi sredi pašnika je šla naša vesela družbica. Anica je vedno ščebetala, kot drobna ptičica, ki je poskakovala urno po grmu. Vse je videla, vse hotela vedeti. Teta ji je pripovedovala o cvetlicah, o ptičih, o dobrem Bogu, ki je vse tako modro ustvaril in uredil. Anica je zvesto poslušala teto in gledala naravnost vanjo. Tako ji je ukazala teta: »Kadar s kom govoriš, glej mu vselej v obraz!«

Zato Anica ni zapazila ovčâ, ki so se pasle nekoliko pred njima. Ali bolj pozoren je bil fidelček. Ko je zagledal ovce, postal je pazljivo, privzdignil prvo šapico in zabevkal: »Bav-bav-bav«. Tedaj se ozre Anica in zagleda ovce, ki so ležale in stale ter pomeketavale jagničkom, ki so veselo skakali krog njih.

»Teta, lejte backov! Tisti-le je lep! kako skače! Kaj ne, to je tisto, kakor pravi pesmica, ki ste me jo naučili:

»Mlado jagnje lepo belo
Gre za materjo veselo;

Skače, s parkeljčki drobni,
Tam po trati se vrti.«

»Ko bi jaz imela takega jagnička!«

»Ako boš prav pridna, kupim ti ga. Po zimi bo ostal v našem hlevu, in ko drugo leto zopet prideš, imela boš svojo ovčico.«

Anica je hvaležno pogledala teto, in njene jasne oči so skoro zaplavale v solzah. Tako je bila vesela.

»Ali méniš, Anica, da so ovce samo za veselje? Ali nam kaj koristijo?«

»Zato jih imajo ljudje, ker so tako lepe in nedolžne živalice. Pogledjte pastirja tam-le na robu, kako jih veselo gleda in kar smeje se jim! Jaz bi jih tudi gledala in pasla kar celi dan!«

»Ne veš prav, Anica. Samo za razveseljevanje nimajo ovác. Ovca je domača žival. In vse domače živali so koristne. Poglej, iz česa pletem nogavico? Kaj je to?«

»To je volna.«

»Kje pa sem dobila volno?«

»Kupili ste jo.«

»Kje pa jo je tisti dobil, od katerega sem jo kupila?«

»Ne vem!«

»Glej, tisti jo je dobil od ovác. Vidiš, kake kožuhke imajo ovce. Te jim ostrižejo in iz volne spredejo take nitke in iz nitk delajo ljudje nogavice, sukno in drugo gorko obleko, da nas greje po zimi. In danes strižejo ovce. Zato greva gledat — strižo. Sedaj veš, kaj boš videla.«

(Konec prih.)

Hišica ob pokopališču.

(Konec.)

Jožek je res oblekel črno sukno, in v štirih letih je videla župnija novo mašo, kakoršne že dolgo ni bilo. Takrat, takrat je bila cerkev okrašena, da ne kmalo tako. Vse je bilo v cvetju, vse v šopkih, katere sta spleli mati in Katrica. To so izbirali mati cvetlice, ko so jih povijali v šopke, in marsikatero njih je orosila solza iz materinega očesa, bila je solza — veselja. In oče Goličnik, hencajte, bili so kakor na iglah. Noge so jim bile za dvajset let mlajše in čistili in pripravljali so cerkev že teden dnij naprej. Zdaj je trebalo še to svečo malo poravnati, zdaj ondi še drobni prašek zbrisati in sto drugih opravil. Nu, saj so pa tudi čutili nekaj, kar se ne dá opisati, ko so lastnega sina oblačili v sveta mašna oblačila. To so ljudje v oni mali hišici z visoko streho ob pokopališčnem zidu čutili tiste dni nekaj veselja; če bi tudi hišica mogla čutiti, razmaknile bi se bile že davno narazen njene bele stene. Ej, mislili so nekdanj: če bode Jožek dober, postane cerkovnik, a zdaj — postal je celo gospod. To ni kar si bodi.

Minulo je zopet nekoliko let. Cerkvica v sredi pokopališča je stala tako, kot je stala nekdanj, le župnišče je dobilo novega gospodarja. Stari gospod župnik, kateri so bili za stariši največji Jožkov dobrotnik, preselili so se malo bližje k cerkvi. Dober mož, kateri so se v življenju z malim zadovoljili, bili so tudi po smrti z malim zadovoljni. Položili so jih v malo leseno hišico, katera je imela le štiri stene, in dejali so jo zemljo. Lep križ je kazal, kje ležé dobri gospod župnik, nu, ne samo križ, nego lepe, skrbno oplete cvetlice, katere so vedno cvetele na njihovem grobu. Te cvetlice so gojili Goličnikova mati, a vsake sobote popoldne je splela Katrica lep venec in ga obesila gori na križ. Ej, dober gospod so bili pokojni župnik.

Nu, saj se ni niti zoper novega gospoda župnika potožiti. Ni dolgo, kar so prišli, in že poznajo vso župnijo do zadnjega otročička. To je čudno. Kaj bi bilo čudno, saj novi gospod župnik niso nikdo drugi, kot Goličnikov gospod. Ej, tako je tako, vse se na svetu spreminja.

Goličnikova mati so že precej ostareli. Za težje delo niso več, pa saj jim ga tudi ni treba. Pospravljajo okrog doma in pa na vrtu je tudi vedno obilo zabave. Očeta tudi nekaj skrbi. Gori v zvonik noge nič več kaj rade ne gredó, a tudi drugače so že malo prepočasne. Cerkovnik mora biti uren in okreten. Trebalo bi misliti na naslednika. Cerkovnikova služba je bila vedno v Goličnikovi hiši, a sedaj, da prejde kam drugam?

Nu, tudi temu se je pomagalo, Katrica se je pred pustom omožila. Njen mož je postal novi cerkovnik, seveda sprva pod nadzorstvom očeta Goličnika, kateremu je v tem malokdo kos. Kakor se vidi, ta častna služba bode ostala vendar v hišici doli pod pokopališčinim zidom.

Oče in mati sta se preselila v župnišče — gospod so tako želeli. Težko se je bilo ločiti od one male hišice, nu kaj, saj ni daleč in h Katrici je treba tudi večkrat pogledati. Zdaj sta pri sinu, zdaj pri hčerki, srečna sta in zadovoljna. Veselje starišev so dobri otroci. Leta starosti tekó jima mirno in ko se bode približal

kdaj zadnji trenutek njiju življenja, zatisnila bodeta pokojno oči. Ponesó ju tam na pokopališče k beli cerkvici, kjer bodo počivale njiju kosti v bližini domače hišice. Sin jima bode postavil križ, hčerka jim bode zasadila cvetlice, a stari mogočni lipi tam na pokopališču bodeta sipali na njiju grob listje in cvetje

Janko Barlè.

Tudi — angeljček!

Videl sem jo 10. dné preteklega meseca ... Oh, da bi jo bili videli in poznali tudi vi, ljubi otročiči, ne mogli bi se več ločiti od nje. — In tudi jaz sem se težko ...

Še danes mi plava Vidina podoba pred očmi, in ne morem si kaj, da bi tudi vam ne povedal saj nekoliko njenih vrlin. Čujte torej!

Vida je bila pravi angelj v človeški podobi. Stela je nekaj nad dve leti, pa je bila tako čila, ljubezniva in mila, da se je na mah prikupila vsakemu. — Izgovarjala je le nekoliko besedij, pred vsemi »ata« in »mama« s tako nežnostjo. kakoršna je samo nedolžnosti lastna .. Kadar so molili doma stariši, bratci in sestrice, sklepala je tudi ona ročice in pregibala ustnice, kakor je to zapazila na drugih.

In kakó nezamerljiva in kako blagega srcá — ako se sme takó govoriti o otroku — bila je Vidka. — Često, ko so sedeli znanci njenega ateja v sobi, prigodilo se je, da jo je kateri preostró ogovoril, ali celo odpodil iz sobe. — Šla je potrta in žalna stran. Ali dolgo ni mogla prestatí takó. Povrníla se je. Približala se je dotičniku, kateremu se je bila zamerila, prišla ga za roko in mu zrla nepremično v obraz. Tudi največjemu trdosrčnežu bi se moralo omečiti srce ob tem pogledu. In ko ji je pokazal, da ni nič več nevoljen, zasmejal se je njen obraz in sama ni vedela, kako bi pokazala svoje detinsko veselje. In sprava je bila gotova ...

Otroci že v zgodnji mladosti kažejo svoje lastnosti. In da so vsi pričakovali od Vide le kaj dobrega, Bogú in ljudem všečnega, razume se samo ob sebi. — Ali svet je hudoben. Blagor mu, ki še ni stopil na njegovo trnjevo pot! Mnogokrat se zgodi, da najboljši otroci postanejo pozneje najslabši, popačeni ljudje. Srečen pa, kdor si je ohranil nedolžno srcé tudi za bodočnost! —

Od Vide pričakovali smo najboljših uspehov: vendar pred njo se je šele odpiral pogubni svet. — Toda vsevedni Bog je hotel drugače; in češčen bodi! . . .

Ljubili smo jo; a veliko bolj jo je ljubil Bog, ljubila Marija, ljubili angeljski Božji. — In predno se je rožica v popju razvila v rožo, presadil jo je On v rajski vrt, v domačijo večne sreče in nekaljenega miru. . . Kakor bi se že igrala z angeljski v svetih nebesih, po-

slušala njih milo petje, kakor bi se hotela odtegniti še zadnjemu pogledu v svet, zaprla si je oči — sama . . . In tako se je zasnivala v večni sèn — — —.

Tako sem videl 10. marca. Z rajskim nasmehom na bledih licih je ležala Vida kakor angeljček na posteljici. Kar misliti si nisem mogel, da je res — mrtva. Tako ljubezniva je bila še v smrti! — Venec iz belih cvetic obsenčeval je njeno čelo, rmeni njeni lasci pa so se svetili v sveč svetlobi. V sklenjenih rokah pa je držala rožni venec in šop cvetic, kakor da bi jih hotela nesti v nebó v dar svoji Materi Mariji. — Kot angeljček v nebesih časti in moli Bogá sedaj, in prosi tudi za vas svojega Jezuščka . . .

Lep pogreb, dolga vrsta pogrebcev in mnogi venci pa so jasno pričali tudi tujcu o priljubljenosti Vide — otrôka. — Da bi vam bila v vzgled! *A. Peterlin.*

Pred zibelko.

O, ti otročiček zali,
K nam iztezaš se zaspan,
Vsak te ljubi, vsak te hvali,
Da si priden noč in dan.

Zunaj hočemo skakati,
Igro spremljaj petje, smeh,
Saj so nam dejali mati,
Da ni igra takšna greh.

Glej, ob tebi mi smo zbrani,
Ki starejši smo, ko ti,
Kaj ležiš, le hitro vstani,
K igri nam se že mudi!

Vstalo bi, a še preslabo
Dete si, zatorej naj
Nésmo na vrt te s sabo,
Kjer cvetè nam pómlad zdaj.

V venec zvijemo zelenje,
Vmes upletemo ti cvet:
Vidiš, tako je življenje
Srečno naših mladih let!

— n —

2. Hišica očetova.

*Adagio.**P. Angelik Hribar.*

p

1. Oj hi - ši - ca o - če - to - va, Bog ži - vi
2. Sr - ce pa mo - je ti zve - sto, Bog ži - vi

p

p *f*

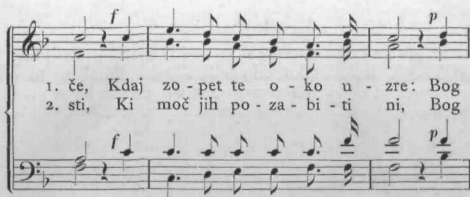
1. te! Zda j se lo - či - ti mo - ra - va, Bog
2. te! Do kon - ca dni j o - sta - lo bo, Bog

p *f*

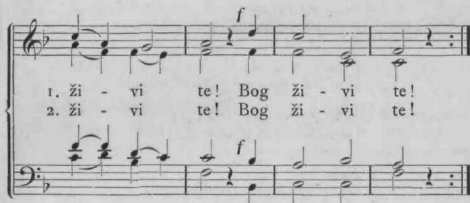
p

1. ži - vi te! A te - ga ne po - vé nih -
2. ži - vi te! Ska - za - la si mi mi - lo -

p

1. če, Kdaj zo - pet te o - ko u - zre: Bog
2. sti, Ki moč jih po - za - bi - ti ni, Bog

1. ži - vi te! Bog ži - vi te!
2. ži - vi te! Bog ži - vi te!

3.

Ne zabi me, moj ljubi dom,
Bog živi te!
Če tudi te ostavil bom,
Bog živi te!
Najslajši mi spomin bo ta,
Če nepozaben sem doma.
Bog živi te, Bog živi te!

4.

Bog živi te! še enkrat zdaj:
Bog živi te!
Pozdravljam te, domovja raj!
Bog živi te!
Obvaruj naju Bog oba,
Ohrani zvestega srca!
Bog živi te, Bog živi te!

Kratkočasnica.

Zakaj ne govoriš pravilno? — Matijček:
»Oh, oče, jaz se tako zelo bojim pred dimnikarjem!«
— Oče: »Pa za dimnikarjem hodi, če se bojiš pred njim.«

Domača šola.

(Zbere se mlada družba, jeden narekuje, drugi nadaljuje.)

1.

Nar. Petelinček.

Odg. Zgodaj vstani, hčerka, sinček!

2.

Nar. Angelj, Bog.

Odg. Ne oziraj v cerkvi se okrog!

3.

Nar. Vodnjak je poln vodé.

Odg. Umivaj lice, vrat, roké!

4.

Nar. Miza, stôli.

Odg. Pred kosilom vedno môli!

5.

Nar. Roké.

Odg. Kedor ne dela, naj ne jé!

Odgonetke ugank in šaljivih vprašanj v četrti številki »Angeljčka«.

1) Cesarjev kočijaž. — 2) Žaga. — 3) Oreh. — 4) Neresnica.
— 5) Danes.

Naloga.

(Priobčil Cid Em Nafr.)

	7	8	1	
7	6	4	3	1
8	4	2	4	6
1	3	4	5	1
	1	6	1	

Ako v tem-le križu nadomestite številke s črkami, takó da mesto iste številke postavite vselej isto črko, dobite v vodoravnih in navpičnih vrstah tri besede tega-le pomena: 1) dan v tednu, 2) dnevni čas, 3) žensko ime.

(Rešitev naloge in imena rešilcev v prih. listu.)